

Hồi Thứ Bốn Mười Chín VÔ NHẠI GIÁO CHỦ

Lúc này, Thần Thủ cùng Hàn Tiểu Tranh, Tả Chi Nhai đã chiến đến cảnh giới chí sinh chí tử.

Hai bên đã quyết định phải dùng sinh tử để phân thắng phụ.

Đây không phải chỉ vì thù hận giữa họ không cách nào hóa giải được, mà còn vì võ công của họ đã quyết định họ phải dốc hết toàn lực, hoặc giết chết đối phương, hoặc bị đối phương giết.

Bất kể sự do dự hoặc thoái lui nào cũng dẫn đến cái chết ngu ngốc.

Mộ Dung Trì đứng nhìn ba người kịch chiến, thở dài một hơi.

Mộ Dung Tiểu Dung không khỏi lo lắng, hỏi: “Cha, sao... sao cha thở dài?”.

Mộ Dung Trì nói: “Hai tên trẻ tuổi này vốn thua chắc rồi”.

Mộ Dung Tiểu Dung không vui trề môi: “Cha muốn họ thua sao?”.

Mộ Dung Trì cười ha hả: “Đương nhiên không phải, cha đã sớm nghe nói Lục vương gia Thần Thủ võ công cao cường, nhưng không ngờ cao đến như vậy. Nhìn lại đương kim vô lâm, tìm ra được một người như vậy, e rằng không còn nữa rồi!”.

Mộ Dung Tiểu Dung lẳng nhằng: “Con nhìn không ra”.

Mộ Dung Trì nói: “Bây giờ đương nhiên nhìn không ra nữa, vì hắn đã bị thương, mà còn rất nặng. Ta nghĩ không ra võ công cao cường như hắn thì làm sao lại bị thương. Ôi, một người muốn luyện thành võ công trác tuyệt đã là không dễ, muốn luyện thành võ công như hắn lại càng không dễ chút nào. Một nhân tài như vậy lại phải chết như thế, thật là đáng tiếc!”.

Mộ Dung Tiểu Dung vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi: “Cha nói Thần Thủ tất phải chết à?”.

Chưa đợi Mộ Dung Trì trả lời, bên kia đã vang lên một tiếng dậy trời.

Mộ Dung Tiểu Dung vội nhìn sang, chỉ thấy hai bóng người văng ra. Một người là Thần Thủ, một người là Tả Chi Nhai.

Mộ Dung Tiểu Dung cả kinh kêu lên: “Tả đại ca!”, lập tức phóng vọt qua không còn để ý gì nữa.

Mộ Dung Trì giật mình, ông đã nhìn thấy gì đó trong thần tình của con gái, ông lo lắng sẽ có gì nguy hiểm với nàng, lập tức phóng theo.

Lúc họ đến nơi thì mới biết Thần Thủ đã khí tuyệt thân vong. Tả Chi Nhai cũng bị thương rất nặng, đang ói ra từng ngụm máu lớn.

Hàn Tiểu Tranh vẫn đang đứng như một ngọn thương chống đất, sắc mặt đã

trắng bệch như giấy.

Dưới bụng Hàn Tiểu Tranh đã bắt đầu có máu rỉ ra, từng giọt từng giọt, sau đó càng lúc càng nhanh.

Hàn Tiểu Tranh không thể chịu đựng nổi nữa, thân người từ từ ngã về phía sau.

Nhưng còn chưa kịp ngã xuống, Đoạn Như Yên đã kịp thời đỡ Hàn Tiểu Tranh.

Mộ Dung Tiểu Dung ôm chầm lấy Tả Chi Nhai khóc nức nở.

Mộ Dung Trì nói: “Khóc cái gì mà khóc? Có người của Mộ Dung thế gia đứng bên đây, chỉ cần còn lại nửa cái mạng, Diêm vương cũng không bắt đi được! Huống chi hần... hi hi...”.

Không biết vì sao, ông ta lại bật cười.

Mộ Dung Tiểu Dung nghe ông nói như thế thì biết Tả Chi Nhai sẽ không có chuyện gì, lúc này mới gạt nước mắt rồi cười.

Mộ Dung Trì sao có thể không nhìn ra tâm sự của con gái? Ông thấy võ công trác tuyệt của Tả Chi Nhai, người lại tuấn lãng bất phàm, trong lòng vô cùng hoan hỷ. Kế đó liền dùng độc môn thủ pháp điểm mấy chỗ yếu huyệt của Tả Chi Nhai, bảo vệ tâm mạch của Tả Chi Nhai, bấy giờ mới quay sang nói với đám đệ tử: “Tìm một chiếc xe ngựa, đưa vị này về!”.

Đám đệ tử quay người đi.

Mộ Dung Trì lại nói với con trai thứ là Mộ Dung Kính: “Kính nhi, con đem mấy người mau mau về nhà, lấy ra một viên Chu Thiên Đơn rồi đi ngược lại gặp xe ngựa đưa Chu Thiên Đơn cho người bị thương uống!”.

Mộ Dung Kính thất thanh: “Chu Thiên Đơn chỉ có bốn viên... còn cách khác cũng có thể cứu sống được người này!”.

Mộ Dung Trì sầm nét mặt: “Việc này còn cần người nhắc ta? Nhưng hần hồi phục quá chậm, có người sẽ không vui”.

Mộ Dung Kính hỏi: “Ai?”.

Mộ Dung Trì đáp: “Tiểu muội của người!”, nói xong ông nhin không nổi bật cười.

Mộ Dung Kính giật mình tỉnh ngộ, vội nói: “Con xin đi ngay!”.

Gương mặt của Mộ Dung Tiểu Dung đã đỏ hồng cả lên, cũng không biết là vì vui mừng hay xấu hổ.

Lúc này, Hàn Tiểu Tranh đã tỉnh lại, thật ra vết thương của Hàn Tiểu Tranh không quá nặng, chỉ vì kiệt sức lại thêm mất máu nên mới tạm thời hôn mê. Lúc tỉnh lại, Đoạn Như Yên đang lo lắng nhìn Hàn Tiểu Tranh, nước mắt tuôn rào rào, thấy Hàn Tiểu Tranh tỉnh lại liền vội vã lau nước mắt đi rồi hỏi: “Người thế nào rồi?”.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy dưới bụng bức bách, biết là đã được băng bó rồi, liền nhìn Đoạn Như Yên cảm kích mỉm cười, nhưng vì bị thương nên nụ cười của Hàn Tiểu

Tranh có vẻ khá vất vả.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ lại tình hình lúc một cánh tay của Thần Thủ đâm vào bụng mình, lúc đó, Hàn Tiểu Tranh cảm giác được những âm thanh nho nhỏ do các ngón tay nóng hổi của Thần Thủ xuyên qua cơ thịt dưới bụng mình một cách rõ ràng.

Nếu bàn tay Thần Thủ còn đâm sâu vào thêm hai phân thì e rằng có thể mình sẽ bị vô sinh.

Hàn Tiểu Tranh ra hiệu cho Đoạn Như Yên đỡ mình dậy.

Đến lúc Hàn Tiểu Tranh đã ngồi vững mới phát hiện Đoạn Như Yên đã bị thương, mà vết thương trên đùi lại chưa được băng bó, máu đã bắt đầu đông lại.

Nhất định vì nàng một lòng lo lắng cho Hàn Tiểu Tranh nên không còn thiết gì đến băng bó vết thương cho chính mình.

Lúc này, Hạ Vũ và Phục Ngưỡng mới tiến đến, Hàn Tiểu Tranh nhìn Phục Ngưỡng nói một cách rất khó khăn: “Hôm nay nếu... nếu không có Phục tiên bối... sợ là chúng ta thiệt... thiệt thòi lớn”.

Phục Ngưỡng sau khi bị trúng một chưởng của Thần Thủ, sắc mặt đã trắng bệch đến giờ, bây giờ lại có chút phấn khởi, hiển nhiên là vì thắng lợi không dễ dàng.

Phục Ngưỡng nói: “Kỳ thực nếu nói cảm ơn thì ta nên cảm ơn người mới đúng. Ta nhiếp phục ở đây bao nhiêu năm, một mực chờ đợi đến ngày hôm nay mới có cơ hội ra tay. Vì ta hiểu quá rõ công phu của Thần Thủ, bằng một mình ta dù có đánh lén cũng không thắng nổi hắn!”.

Hạ Vũ đột nhiên nói: “Còn ông lão trong Lục vương phủ đâu?”.

Phục Ngưỡng nén đau nói: “Ông ta chết rồi, ông ta cũng là người của quan phủ cài vào Lục vương phủ phải không?”.

Hạ Vũ gật đầu.

Phục Ngưỡng nói: “Thân phận của ông ta đã bị Thần Thủ phát giác, cho nên mới cố ý để lộ tin đi cướp pháp trường, đợi các người nhận được tin tức từ bên trong, tiến nhập vào đây rồi hắn mới hạ độc thủ. Sau đó sắp đặt mai phục, chờ các người đến. Xem ra hắn liệu sự rất chuẩn, các người quả nhiên đến!”.

Hạ Vũ đau đớn nói: “Ông ấy... chết rồi! Ông ấy là một vị tiên bối... cao thủ trong sáu cánh cổng... một anh hùng vô danh, tôi rất kính trọng ông ấy!”.

Đúng thật, chỉ có tại sáu cánh cổng tổ chức giữa quan phủ và giang hồ mới có anh hùng vô danh chân chính. Bổng lộc được nhận hưởng thì ít ỏi, mang tiếng ứng khuyến, sống trong những ngày tháng như ngồi trên mũi dao nhuộm máu.

Hàn Tiểu Tranh nhớ lại ông lão ấy, ông lão từng nói với Hàn Tiểu Tranh: “kiếm gãy rồi thì nó không còn là kiếm”, lúc đó Hàn Tiểu Tranh cũng cảm thấy ông lão này có vẻ không tầm thường, không ngờ lại là người của quan phủ.

Lúc này, người của Mộ Dung thế gia đã tìm được một chiếc xe ngựa, đặt Tả Chi

Nhai lên trên, Mộ Dung Tiểu Dung nhìn sang bên này gật đầu với Hàn Tiểu Tranh, sau đó cả đoàn người rời khỏi Lục vương phủ.

Hàn Tiểu Tranh nhìn nhìn Đoạn Như Yên, Hàn Tiểu Tranh phát hiện từ đầu đến cuối Đoạn Như Yên không hề ngó đến Tả Chi Nhai.

Hàn Tiểu Tranh không nén được thở dài một hơi trong lòng, thâm nghĩ ân oán giữa hai người họ không biết từ đây có thể xóa bỏ được không.

Bất luận thế nào, Đoạn Như Yên cũng không yêu Tả Chi Nhai, vì trước giờ nàng chỉ lợi dụng Tả Chi Nhai để báo thù Lữ Nhất Hải.

Còn Tả Chi Nhai thì đã biết tất cả từ Phục Ngưỡng, cũng có thể nói Tả Chi Nhai đã biết Đoạn Như Yên không hề chết và mối mâu thuẫn không thể điều chỉnh giữa Tả Chi Nhai và nàng, cho nên Tả Chi Nhai chỉ còn có thể để mình quên đi Đoạn Như Yên.

Có lẽ, chính lúc này, nàng Mộ Dung Tiểu Dung dám yêu dám hận đã đi vào tình cảm của Tả Chi Nhai. Hơn nữa, hai người họ đã cùng đồng sinh cộng tử trong Lục vương phủ, hoạn nạn đã làm cho họ cảm giác có cùng nhịp thở. Vì vậy mà tình tố giữa họ được kéo dài ra một cách vô hình vô thanh.

Hàn Tiểu Tranh nghĩ đến A Vân, nghĩ đến những lời mình nói trên các lầu, tim Hàn Tiểu Tranh không khỏi se lại đau đớn.

Đoạn Như Yên thấy sắc mặt Hàn Tiểu Tranh thoáng chốc lại nhạt đi khá nhiều, nên lại càng hoảng hốt không yên.

Hàn Tiểu Tranh nói nho nhỏ: “Ta muốn về nhà...”.

Đoạn Như Yên nói: “Ta đưa người về nhà, nhưng trước tiên người phải dưỡng lành vết thương đã!”.

Hạ Vũ vội nói: “Việc này cứ để ta lo, ta có thể tìm được cả trăm thầy thuốc trong một đêm!”.

Phục Ngưỡng nói: “Ta tin! Nhưng trong chốc lát mà gọi đến bao nhiêu đó thầy thuốc, không bệnh cũng bị hù thành bệnh. Vết thương da thịt của Hàn lão đệ, chỉ cần tịnh dưỡng thì được rồi”.

Không biết từ lúc nào, Liễu Bất Âm, Diệp Bất Dương và mấy đệ tử của Bất Nhị Môn, còn có một cầm một mù còn lại của Thiên Tàn Thập Nhị Kiếm, cùng Thánh Thiên Pháp Vương đều đã đi mất, ngay cả thi thể đệ tử các môn phái cũng đã được đem đi mất.

Hạ Vũ thở dài: “Người trong giang hồ cuộn nhập vào việc của triều đình, vốn đã có phần bất đắc dĩ, bây giờ dù Lục tặc đã bị trừ, họ cũng không muốn nằm lại nơi đây!”.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên có tiếng chân rầm rập vang lên. Nhóm người Hàn Tiểu Tranh đều biến sắc, chỉ có Hạ Vũ vẫn rất bình tĩnh.

Lại nghe nàng nói: “Tiếng chân chinh tề như vậy, nhất định là người của quan phủ!”.

Quả nhiên, không lâu sau, từng hàng quân sĩ khôi giáp sáng ngời tiến vào liên miên, có đến ngàn người.

Nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy một dãy đèn, đoán chắc phía ngoài cũng tập trung không ít người.

Cả ngàn quân sĩ dạt ra hai bên để chừa một lối đi ở giữa.

Liên thấy có hai cái kiệu tiến đến như bay.

Hạ Vũ cười nhạt nói: “Hàng ngũ thật không ít!”.

Chớp mắt, kiệu đã đến trước mặt. Cái kiệu lớn phía trước dừng lại, có một người tiến lên vén màn, từ bên trong có một quan viên uy nghi bước ra.

Vị quan chức đó chấp tay trước mặt Hạ Vũ nói: “Chúc mừng Hạ cô nương khai cờ đắc thắng!”.

Hạ Vũ lạnh nhạt nói: “Một mình ta không có bản lĩnh lớn đến thế!”.

Viên quan cười ha hả: “Đương nhiên, đây còn nhờ Thánh Thượng hồng phúc tề thiên, anh minh thần võ. Như nay không chỉ sào huyệt của Lục tặc bị đứt, ngay cả nghịch đảng các nơi cũng đã bị gom sạch vào lưới!”.

Hạ Vũ nói: “Ngự sử đại nhân bắt được mấy tên nghịch đảng đương nhiên là việc tốt, chỉ xem chút lấy mạng cả ta!”.

Đoán chắc người này chính là Chiêm ngự sử.

Chiêm ngự sử ngượng ngùng: “Lời này là sao?”.

Hạ Vũ đáp: “Chuyện đã qua rồi, không nên nói nữa. Ngự sử đại nhân vội vàng đến đây, trừ phi có chuyện gì?”.

Gương mặt Chiêm ngự sử có phần không nén nổi nữa, Ngự sử là quan nhị phẩm trong triều, mà Hạ Vũ là một cô gái không quan không tước, lại dám nói chuyện với ông ta như vậy, làm sao ông ta không tức giận?

Nhưng mà ông ta cũng biết thân phận đặc thù của Hạ Vũ, không dám đắc tội, đành phải cười gượng nói: “Không phải Hạ cô nương phát tín hiệu cầu viện sao?”.

Hạ Vũ hốt hoảng nói: “Xin lỗi xin lỗi, thời gian cách quá lâu làm tôi quên mất! Chắc khi Ngự sử đại nhân nhận được tín hiệu là đang lúc bắt loạn đảng à?”.

Chiêm ngự sử: “Cô!...”.

Hạ Vũ nói: “Lục tặc đã chết, phiên Ngự sử đại nhân đem về nghiệm chứng thân phận, để có cái giao phó trước mặt Hoàng Thượng!”.

Chiêm ngự sử bình tĩnh lại: “Bản quan đang muốn mời Hạ cô nương cùng về diện kiến Hoàng Thượng”.

Hạ Vũ nói: “Không cần đâu, việc ta cần làm ta đã làm xong, hà tất phải đi gặp

Hoàng Thượng nữa? Ta nghĩ Hoàng Thượng cũng không vì ta không đi mà giáng tội xuống chứ?”.

Chiêm ngự sử nhủ thầm: “Người không đi há chẳng phải càng tốt? Ta có thể thêm phần công lao”, kể đó hấn nói: “Nếu Hạ cô nương tâm ý đã quyết. Bản quan cũng không thể miễn cưỡng, ta đành phải một mình bẩm báo lại cho Hoàng Thượng...”.

Lời nói còn chưa dứt, đã nghe một người xen vào: “Ngự sử đại nhân không cần lo lắng, ta có thể cùng ngài vào kinh diện Thánh!”.

Chiêm ngự sử quay người lại, nhìn thấy Âu Dương Dã Mục mặt mày đầy máu.

Chiêm ngự sử nhìn kỹ một hồi mới nhận ra: “Thì ra là Âu Dương huynh đệ, từ từ đã, ta còn nói...”.

Âu Dương Dã Mục nói: “Người còn nói ta đã chết rồi phải không?”.

Chiêm ngự sử đằng hắng một tiếng rồi gượng cười: “Âu Dương huynh đệ chớ đùa”.

Trong lòng mắng thầm: “Làm sao mà một con nha đầu, một thằng giữ nhà lại quái gở đến thế?”, nhưng hấn cũng biết Âu Dương Dã Mục là hồng nhân bên cạnh Hoàng Thượng, vạn lần không thể đụng chạm.

Bấy giờ, hấn không còn ra vẻ vui mừng như ban đầu nữa, vì hấn biết do hấn hạ thủ bọn nghịch đảng ở Mật Châu, Vân Châu, Oán Huyện quá sớm nên mới kinh động đến Thần Thủ, từ đó khiến cho nhóm người bên Hạ Vũ thương vong thảm trọng, đặc biệt là ngự tiền thị vệ hai mươi hai người chỉ còn lại một mình Âu Dương Dã Mục. Đối với Hoàng Thượng mà nói, người trong giang hồ có chết bao nhiêu người cũng có gì thương tiếc, nhưng ngự tiền thị vệ mà chết thì lại có thể xúc nộ long nhan. Nếu như Âu Dương Dã Mục chỉ ra chỗ sai lầm của hấn trước mặt Hoàng Thượng, e là có phần phiền phức.

Lại nghĩ thầm: “Dù thế nào đi nữa, công của ta ít ra cũng lấn được lỗi? Nhất tướng công thành vạn cốt hôi, chết vài tên thị vệ thì đã là gì? Huống chi, người nào mà không có nhược điểm, ta không tin Âu Dương Dã Mục người cứng mềm đều không chịu!”.

Chủ ý đã định, trong lòng hấn có chút yên tâm, vội nói: “Âu Dương huynh đệ, việc không nên trễ, chúng ta nhanh chóng về kinh, cũng miễn cho Hoàng Thượng khỏi mong đợi!”.

Gương mặt Âu Dương Dã Mục không biểu lộ chút gì, đi thẳng đến hai cái kiệu đang đặt trên đất.

Sau khi Chiêm ngự sử cáo từ Hạ Vũ rồi cũng lên kiệu, kiệu lại nhanh chóng đi ra như bay, kế tiếp hàng ngàn quân sĩ như thủy triều rút ra. Lúc kéo ra đã có người đem thi thể của Thần Thủ, Thần Điện dinh, ngự tiền thị vệ đi, còn thi thể của quần hào và Sáu Quỷ Môn thì cứ để mặc đó.

Hạ Vũ trừng mắt định mắng lớn, Phục Ngưỡng ngăn lại: “Hạ cô nương đừng chấp bộn kiến thức tầm thường, lão phu vẫn còn vài người lâu nay vẫn theo lão phu, có thể phiên họ vất vả một chút”.

Dứt lời, ông ta lấy trong bụng áo ra một chiếc địch, thổi lên một hồi dài réo rất.

Ba người Đoạn Như Yên, Phục Ngưỡng, Hàn Tiểu Tranh đều bị thương, chỉ có Hạ Vũ là vẫn lành lặn, dựa vào bốn người họ thì việc an trí gần năm chục thi thể của Sáu Quỷ Môn, đích xác không dễ.

Nhưng họ có thể làm một số việc chuẩn bị như tìm xe ngựa, đặt từ thi thể lên xe.

May thay xe ngựa trong Lục vương phủ không ít, nhưng vì đang nuôi lớn nên ngựa kéo xe lại không nghe lời lắm.

Đưa hết thi thể lên bốn chiếc xe ngựa thật không dễ dàng chút nào, Bốn người liền ngồi trong Lục vương phủ đợi thuộc hạ cũ của Phục Ngưỡng đến.

Lục vương phủ lúc này yên tĩnh lạ thường. Cảnh phồn hoa huyền ảo mọi ngày chỉ trong một đêm đã tan thành mây khói.

Ước chừng ba khắc sau, cuối cùng ở phía Tây cũng có bóng người bay đến.

Mọi người lúc này mới thở dài một hơi.

Bộ pháp của người đó khá cổ quái, có chút không vững giống hệt người đang say rượu.

Đến lúc còn cách hai ba trượng, Hàn Tiểu Tranh đã nhận ra người đó chính là ông lão xem tướng đã gặp ở Sơn Thần miếu, có điều lúc này không còn cải trang là ông lão xem tướng nữa.

Phục Ngưỡng kinh ngạc hỏi: “Lão Ôn, sao một mình người đến trước?”.

Người được gọi là lão Ôn nhép nhép miệng, chưa kịp lên tiếng, đột nhiên đã ngã nhào về trước.

Cắm sau lưng ông ta là một ngọn phi đao.

Phục Ngưỡng biến sắc.

Nhóm người Hàn Tiểu Tranh cũng giật mình.

Phục Ngưỡng vội tiến lên, đỡ lão Ôn dậy, chỉ thấy gương mặt lão Ôn cũng đã trắng bệch, khí nhược như tờ.

Ngọn phi đao dường như đã cắm ngập vào người ông ta, có thể tưởng tượng được ông ta đã dùng một nghị lực kinh người để cố chịu đựng đến lúc này, vừa nhìn thấy Phục Ngưỡng, tinh thần liền thấy nhẹ nhõm, lập tức ngã ập xuống đất.

Phục Ngưỡng lập tức áp song chưởng của mình vào song chưởng của lão Ôn, chuyển chân lực của mình vào thể nội ông ta, Hạ Vũ vội ngăn lại: “Phục tiên bối, người đang bị thương, hay là để tôi giúp người một tay”.

Sau một lúc được chân lực của Hạ Vũ thúc động, cuối cùng lão Ôn cũng mở mắt

ra, ông ta nhìn thấy Phục Ngưỡng vội vã nói: “Đường... Đường chủ,... mau... mau đi đi...”.

Phục Ngưỡng hỏi: “Tại sao? Ai đã hạ độc thủ?”.

Lão Ôn hết sức vất vả mới cất được giọng nói: “Giáo... giáo chủ đã... đã phát hiện hành tung của ngài, hấn... hấn sẽ không... không tha cho ngài... ngài đâu!”.

Đột nhiên có một tiếng nói vang lên: “Không, người sai rồi, làm sao mà ta vô duyên vô cớ lại đi giết đường chủ của mình?”.

Mọi người đều kinh hãi, đồng loạt nhìn sang hướng phát ra giọng nói.

Chỉ thấy một bóng đen từ phía sau rừng tùng thông thả tiến đến, dưới ánh lửa mờ mờ có thể nhìn thấy hình dáng người này cao cao, cao đến nỗi người thường nhìn hấn phải ngẩng đầu lên mới được.

Hàn Tiểu Tranh phát hiện thần sắc Phục Ngưỡng bắt đầu thay đổi có vẻ cổ quái, chỉ nghe ông ta lắp bắp: “Là người hạ độc thủ?”.

Người kia chậm chậm đi tới, vừa đi vừa nói: “Đối với giáo chủ có thể nói chuyện như vậy sao?”.

Phục Ngưỡng lạnh lùng nói: “Người có từng xem ta là người của Vô Nhai Giáo chăng?”.

Người này chắc hẳn là Tống Mễ, giáo chủ Vô Nhai Giáo rồi.

Tống Mễ nói: “Câu này sai rồi! Ta đối với đệ tử trong giáo chúng đều xem như nhau, người rời khỏi Vô Nhai Giáo là do người tự đi, lúc người sắp đi người cũng không hề chào hỏi tiếng nào, bây giờ sao lại trách ta?”.

Phục Ngưỡng nói: “Người cần gì phải đóng kịch nữa? Bấy lâu nay người xem ta và Diệp Thích là cái gai trong mắt đâm vào thịt, luôn muốn loại trừ bọn ta nhanh gọn, người chọn trúng Lữ Nhất Hải và con tiện nhân kia ép bọn ta không thể không rời khỏi Vô Nhai Giáo. Người lại không cam tâm dừng tay ở đấy, nên vẫn ngầm cho người tìm giết bọn ta!”.

Tống Mễ nói: “Lữ Nhất Hải phản bội giáo phái, không phải ta đã cho người đi bắt hấn rồi sao? Nhưng người lại để cho hấn chạy thoát. Cho đến việc giai ngẫu của người muốn xuất đầu lộ diện, ta quản thế nào được? Từ sau khi hai người Diệp Thích và người không từ mà biệt, ta không những không trách các người mà còn cho đệ tử trong giáo phân chia đi tìm...”.

Phục Ngưỡng gắt: “Câm miệng! Người làm như vậy chỉ bất quá là muốn giết người diệt khẩu!”.

Phục Ngưỡng cười nhạt: “Việc xấu người làm quá nhiều rồi! Năm xưa nếu không phải người ngầm giở trò, người vốn không thể nào đạt được địa vị giáo chủ!”.

Tống Mễ nghe thấy câu này, trong mắt lóe lên ánh sáng tinh quái, trầm giọng nói: “Năm xưa ta và Mặc sư huynh tử thi dưới sự chủ trì của tiên sư, đệ tử trong giáo

không hề có dị nghị, ngay cả bản thân Mặc sư huynh cũng không có lời than oán gì. Không ngờ người ở đây lại muốn tranh giành công bằng, người hoài nghi ta cũng không sao, nhưng ta tuyệt đối không cho phép người hoài nghi sự công chính và anh minh của tiên sư”.

Phục Ngưỡng cười lớn: “Người không cần lấy giáo chủ trước dọa lại ta, ta đối với lão nhân gia cũng rất tôn trọng. Chỉ là ông ấy với Mặc giám sứ đều bị người qua mặt mới để cho âm mưu của người trót lọt!”.

Sắc mặt của Tống Mễ trở nên cực kỳ đáng sợ, sát cơ ngăm động trên mặt.

Nhưng hắn khôi phục lại bộ dạng bình thường rất nhanh: “Chắc là người đã tin sàm ngôn của kẻ gian nên mới nói bậy như vậy, ta có thể tha thứ thêm cho người lần này. Nhưng người phải thay Vô Nhai Giáo giết một tên cừu nhân”, hắn chỉ Hàn Tiểu Tranh mà nói: “Chính là hắn!”.

Hàn Tiểu Tranh thần sắc không đổi, chậm chậm nói: “Tống đại giáo chủ vì sao lại hận tôi nhập cốt như vậy?”.

Tống Mễ nói: “Người cần gì phải làm bộ gốc gác? Vô Nhai Giáo bọn ta đã có Bốc đường chủ, Hoa đường chủ và các đệ tử khác trong giáo chết dưới tay người, mối thù này làm sao chúng ta không báo cho được?”.

Tống Mễ lại trầm giọng: “Sự thật rõ ràng như vậy người còn muốn chối cãi?”.

Dứt lời, hắn đột nhiên hô lớn: “Xin mời Tất lâu chủ!”.

Liền thấy từ xa tiến đến năm sáu người, tiến đến gần nhất chính là Lăng Phong. Lâu lâu chủ Tất Lăng Phong.

Còn đi phía sau Tất Lăng Phong là tứ quái còn lại của Lê Viên Ngũ Quái.

Tống Mễ nói: “Lời của đệ tử bản giáo chúng ta, các người có thể không tin, nhưng lời của Tất lâu chủ, các người cũng nên tin rồi chứ?”, hắn quay sang nói với Tất Lăng Phong một cách rất khách khí: “Tất lâu chủ, mời người đem tình hình lúc đó nói lại”.

Tất Lăng Phong chậm chậm nói: “Lúc Hoa đường chủ bị hại, hung thủ là sát thủ nổi danh Sinh Tử Bất Do Kỵ – Ma Thất, lúc đó Ma Thất cũng chết rồi. Nhưng đồng đảng của Ma Thất còn có hai người khác, một tên đã chết, tên kia lại được một người không rõ lai lịch cứu thoát. Lúc đó tôi có nhìn thấy dung mạo của tên chạy thoát, không giống với vị huynh đệ này. Nhưng tôi nghĩ Ma Thất có thể dịch dung, vị huynh đệ này cũng thế, có thể dịch dung. Cho nên tôi không cách nào phán đoán được vị huynh đệ này có phải là đồng đảng của hung thủ không”, vừa nói tay vừa chỉ Hàn Tiểu Tranh.

Trong bụng Hàn Tiểu Tranh và Phục Ngưỡng ngăm tự gật đầu, nhủ thầm: “Lời nói của Tất Lăng Phong vô cùng trung trực, không hổ phong phạm của nhất đại danh hiệp”.

Hồ Đồ Võ Sinh nói: “Giáo chủ, tôi từng giao thủ với tên chạy thoát, võ công của tên đó với võ công của hắc giống hệt nhau!”.

“Hắc” trong lời Hồ Đồ Võ Sinh nói đương nhiên là chỉ Hàn Tiểu Tranh.

Hàn Tiểu Tranh cực nhọc đứng lên, ôn tồn nói: “Ta có giao thủ với Bốc đường chủ, mà còn đả thương Bốc đường chủ, nhưng ta không giết ông ấy. Cho đến việc Hoa đường chủ bị hại, ta đích xác tại trường, nhưng lúc đó ta bị kẻ gian hãm hại, vốn không thể nào biết được hành vi của mình là đúng hay sai!”.

Lời này vừa phát ra, mọi người đều cả kinh, vì không ai ngờ rằng Hàn Tiểu Tranh lại thừa nhận mình từng cùng xuất hiện với Ma Thất một cách thống khoái như vậy.

Tống Mễ hỏi: “Kẻ gian mà người nói, lại là ai?”.

Hàn Tiểu Tranh đáp: “Thần Thủ”.

Tống Mễ cười nhạt: “Thần Thủ đã chết, nên người đổ hết trách nhiệm lên người hắc, để muốn chết vô đối chứng, đúng không?”.

“Không đúng!”.

Là giọng nói của một cô gái, chỉ thấy một bóng hình nhỏ nhắn trên không lướt ra, vô cùng nhẹ nhàng và nhanh nhẹn hướng về bên này bắn đến.

Nghe được thanh âm, tim Hàn Tiểu Tranh nhảy lên dồn dập, vì Hàn Tiểu Tranh cảm giác được đây nhất định là thanh âm của A Vân. Giọng nói của A Vân, Hàn Tiểu Tranh không thể nghe sai được.

Sau khi nữ tử ấy đáp xuống, từ từ quay lại, Hàn Tiểu Tranh không khỏi thất vọng, trong lòng tràn đầy cảm giác lạc lõng.

Người phụ nữ này vốn không phải là A Vân, mà là một người phụ nữ tuổi trạc tứ tuần.

Nhưng dung mạo, thân hình, giọng nói sao lại giống A Vân đến thế?

Lại nghe Tống Mễ và Phục Ngưỡng đồng thời thất thanh: “Người... người làm sao cũng đến đây?”.

Đặc biệt là Phục Ngưỡng, sắc mặt vô cùng phức tạp kỳ quái.

Chỉ thấy người phụ nữ ấy nhìn sơ qua mọi người ở đây rồi nói: “Đến lúc phải nói tất cả mọi việc ra rồi”.

Tống Mễ bùi ngùi nói: “Lý Đan Vân, người cần nói việc gì? Người chê việc xấu hổ năm xưa chưa đủ sao?”.

Hàn Tiểu Tranh vừa nghe ba chữ “Lý Đan Vân” mới biết người phụ nữ trước mặt chính là mẹ của A Vân, cũng chính là thê tử của Phục Ngưỡng, khó trách vì sao thần sắc của Phục Ngưỡng lại trở nên kỳ quái như vậy.

Lại nghe Lý Đan Vân nói: “Trừ phi người sợ nên không dám để ta nói?”.

Tống Mễ ngẩng mặt lên trời cười, cười rồi lại nói: “Sợ? Ta đã sợ bao giờ?”.

Hắn “hăng” nhẹ một cái, cất cao giọng nói: “Ra đây hết đi, để cho bọn chúng nếm mùi sợ hãi!”.

Âm thanh vừa dứt, liền thấy bốn phía xung quanh xuất hiện trên trăm người mặc đồ đen như u linh đổ ra, trong chớp mắt đã bao vây trùng trùng lớp lớp mọi người ở đây.

Tống Mễ đắc ý nói: “Tống mỗ ta có thể đảm bảo số người này ít ra cũng mạnh hơn bọn thủ hạ của Thần Thủ gấp bội!”.

Hắn nhìn Lý Đan Vân cười nói: “Bây giờ, người đem tất cả mọi việc nói ra đi, để cho ta nếm thử mùi vị sợ hãi”.

Lý Đan Vân nói: “Đám người này toàn bộ đều không phải người trong giáo, người ngang nhiên dám bội phản giáo quy, ngầm nuôi dưỡng thế lực!”.